

TEZAUUR LITURGIC
28 SEPTEMBRIE

SLUJBA
SF. CUVIOS
AUXENTIE
ALAMANOS
DIN CIPRU

ATENA, 2010

28 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ ΟΣΙΟΣ ΑΛΑΜΑΝΟΣ ΚΥΠΡΟΥ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΜΕΓΑΣ ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Εὐλογήσαντος τοῦ ἱερέως, ὁ Προοιμιακός, καὶ τὸ· *Μακάριος ἀνὴρ*. Εἰς δὲ τὸ· *Κύριε ἐκέκραξα*, ἰσθῶμεν στίχους στ', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια, δευτεροῦντες αὐτά. Ἦχος α'· Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Ἐν ταῖς αὐλαῖς τοῦ Κυρίου νῦν ἠξιώθης οἰκεῖν, καὶ σὺν Ἀγγέλοις μέλπειν, τὸν Τρισάγιον ὕμνον, Αὐξέντιε τρισμάκαρ ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν σῶν δούλων δεήθητι, ἐλεηθῆναι ῥυσθῆναι τε τῶν δεινῶν, καὶ κινδύνων εὐφημούντων σε.

Τῶν οὐρανίων τὰ κάλλη Πάτερ ἀπειλήφας, καὶ σὺν Ὅσιοις πᾶσι, τῷ Θεῷ ἐκκολήθης, Αὐξέντιε σῶν πόνων τὰς ἀμοιβάς, πρὸς Χριστοῦ τοῦ Κυρίου σου, Ὅν ἐκδυσώπει κινδύνων καὶ πειρασμῶν, ῥῦσαι πάντας τοὺς τιμῶντάς σε.

Στρατεῖαν πλοῦτον καὶ κόσμου πᾶσαν τερπνότητα, διὰ Χριστοῦ τὸν πόθον, εἰς οὐδὲν ἐλογίσω· διὸ καὶ ἀνεβόας τοῖς περὶ σέ, ἀγαθὸν ἐστὶ φίλοι μου, τῷ δυνατῷ προσκολλᾶσθαι σώζειν ὁμοῦ, ψυχὰς πάντων καὶ τὰ σώματα.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Τῶν ἀσκητῶν τὴν καλλονήν, καὶ τῶν Ὁσίων κλέος,
τὴν βρῦσιν τῶν θαυμάτων, καὶ τῶν πιστῶν
ἀντιλήπτορα μέγιστον, συνελθόντες ἀναδύσωμεν
διαδήμασιν ἐγκωμίων, καὶ τούτῳ προσείπωμεν·
χαίροις, ὁ τῶν Κυπρίων φρουρός, καὶ ἔρεισμα
σεπτόν, καὶ στύλος ἀδιάπτωτος· χαίροις, Ἀλαμανίας
βλαστός, καὶ τῆς κώμης κοσμήτωρ καὶ λαμπτήρ,
διαλάμπων τοῖς θαύμασι· χαίροις, τῶν θλιβομένων
μεγίστη χαρμοσύνη, καὶ ἀδικουμένων θερμότατος
ἔκδικος· καὶ νῦν παμμακάρε Ἀύξέντιε, μὴ παύση
πρεσβεύων ὑπὲρ ἡμῶν τῷ Χριστῷ, τῶν ἐν πίστει καὶ
πόθῳ τιμώντων ἀεὶ, τὴν πάνσεπτον καὶ πανέορτον
μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίου

Τίς μὴ μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένε; τίς μὴ
ἀνυμνήσει σου τὸν ἀλόχευτον τόκον; ὁ γὰρ ἀχρόνως
ἐκ Πατρὸς ἐκλάμπας Υἱὸς μονογενῆς, ὁ αὐτός ἐκ σοῦ
τῆς Ἄγνης προῆλθεν, ἀφράστως σαρκωθείς, φύσει
Θεὸς ὑπάρχων, καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι'
ἡμᾶς, οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν
δυάδι φύσεων, ἀσυγχύτως γνωριζόμενος. Αὐτὸν
ικέτευε, σεμνὴ Παμμακάριστε, ἔλεηθῆναι τὰς ψυχὰς
ἡμῶν.

*Εἵσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενον τῆς ἡμέρας.
Ἀναγνώσματα.*

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα. (Κεφ. γ' 1)

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄψηται αὐτῶν βάσανος. Ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν, καὶ ἢ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἢ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπείρασεν αὐτούς, καὶ εὔρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν κωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτούς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτόν, συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ καὶ ἐπισκοπῇ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα. (Κεφ. ζ'.7)

Δίκαιος, ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται. Γῆρας γὰρ τίμιον οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῷ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολιὰ δὲ ἐστὶ φρόνησις ἀνθρώποις, καὶ ἡλικία γήρως βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος, ἠγαπήθη· καὶ ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν, μετετέθη. Ἡρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξη σύνεσιν αὐτοῦ, ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ· βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλά, καὶ ρεμβασμὸς

ἐπιθυμίας μεταλλεύει νοῦν ἄκακον. Τελειωθείς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακρούς· ἀρεστή γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα. (Κεφ. ε' 15)

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντὶς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῳ. Διὰ τοῦτο λήφονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτούς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήψεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα, δικαιοσύνην· καὶ περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον ὁσιότητα· ὄξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὄργην εἰς ῥομφαίαν. Συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονas· πορεύσονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου, τῶν νεφῶν, ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται· καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ῥιφήσονται χάλαζαι. Ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης· ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως. Ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαῖλαψ ἐκλικμήσει αὐτούς, καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους

δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν βασιλεῖς, καὶ σύνετε· μάθετε δικασταὶ περάτων γῆς. Ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἔθνῶν· ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Λιτή. Ἦχος α'.

Ἐνατενίσας ἀκλινῶς, τῷ ὕψει τῆς γνώσεως, ἐμυήθης τὰ ἀπόρρητα· ὅθεν καὶ κόσμον ἔλιπες, καὶ τὴν τούτου τερπνότητα, Χριστῷ προσεκολλήθης· διὸ ὑπὲρ ἡμῶν, Αὐτὸν δυσώπει, Ὅσιε Πάτερ Αὐξέντιε.

Ὁ αὐτός.

Στήλη ἔμψυκος, καὶ ἔμπνους εἰκῶν, ἀνεδείχθη ἡμῖν ἡ σὴ πολιτεία Ὅσιε Αὐξέντιε· τοῖς συνοῦσί σοι γὰρ ἔλεγες· οὐδὲν ἡμᾶς χωρίσει τῆς τοῦ Χριστοῦ ἀγαπήσεως, ᾧ συστρατιῶται, διὰ στρατείαν πρόσκαιρον, εἰς οὐδὲν λογισάμενος, πατρίδα ἠρνήσω καὶ Κύπρον κατέλαβες, καὶ στενωτάτῳ ἄντρῳ σεαυτὸν ἐγκαθήρξας, νηστεία καὶ ἀγρυπνία καὶ προσευχῇ ἐπιμόνῳ, χάριν ἔλαβες παρὰ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου σου, διώκειν δαίμονας, καὶ ἰᾶσθαι νοσήματα· Αὐτὸν δυσώπει ὑπὲρ ἡμῶν Πάτερ ἀοίδιμε.

Ἦχος δ'.

Ἀλαμανίας ἄνθος τὸ τερπνότατον, ὁ ἐν πολέμοις καὶ στρατεία διαπρέψας, μέγιστος Αὐξέντιος, ὁ διὰ Χριστὸν Κύπρον οἰκήσας, καὶ Καρπασέων μέγας φρουρὸς ὑπ' Αὐτοῦ προχειρισθείς, συγκαλεῖται νῦν ἡμᾶς, πρὸς ἐστίασιν πνευματικὴν· δεῦτε οὖν φιλέορτοι

έντρυφήσωμεν, τῶν τερατουργημάτων αὐτοῦ· ὄν και πρὸς Κύριον πρέσβυν ληψώμεθα, ἵνα δι' αὐτοῦ τύχωμεν τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς Κρίσεως.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Ὡ τοῦ μεγίστου μυστηρίου τῆς τοῦ Χριστοῦ δυνάμεως· ὁ ἐν πολέμοις και στρατιαῖς εὐδοκιμῶν, και τοῖς ἐχθροῖς ἀνάλωτος, τὸν τῶν ἀζύγων βίον ὕστερον ἠρετίσατο, τῶν ἀρχέκακον ἐχθρὸν πτερνίσας, Κύπρον ᾤκησε, και ταύτης τὰς ἐρήμους ὡς πόλεις εἰργάσατο πλήθη πάμπολλα Χριστῷ προσαγαγῶν· δι' ἀσκήσεως και σεμνῆς πολιτείας, και τούτους πρέσβες πρὸς Κύριον ἡμῖν ἀναδειξάμενος, προς ὄν και ἡμεῖς ἱκετικῶς οὕτως εἶπωμεν· Ὅσιε Πάτερ Αὐξέντιε, τοὺς τὴν σὴν πανήγυριν χαρμονικῶς ἐπιτελοῦντας, λύτρωσαι ἐκ κινδύνων ψυχικῶν, τῇ πρὸς Θεὸν πρεσβείᾳ σου, και τῶν τοῦ Κόσμου δυσχερῶν ἀπάλλαξον, Πάτερ ἀοίδιμε.

Και νῦν. Θεοτοκίου

Ἀνύμφευτε Παρθένε, ἡ τὸν Θεὸν ἀφράστως συλλαβοῦσα σαρκί, Μήτηρ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου, σῶν οἰκετῶν παρακλήσεις δέχου Πανάμωμε, ἡ πᾶσι χορηγοῦσα καθαρισμόν τῶν παισμάτων, νῦν τὰς ἡμῶν ἱκεσίας προσδεχομένη, δυσώπει σωθῆναι πάντας ἡμᾶς.

Εἰς τὸν Στίχον. Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶς.

Χαίροις, ἀγωνισμάτων σεπτόν, καὶ καθαρὸν τῶν ἀρετῶν καταγωγίον, ἢ κρήνη τῶν ἰαμάτων, ἢ τῶν θαυμάτων πηγὴ, τοῖς πιστοῖς τὰ ρεῖθρα ἢ προχέουσα, ὁ θεῖος Αὐξέντιος, ὁ αὐξήσας τὸ τάλαντον, καὶ τῷ Δεσπότῃ, σωζομένην παρέστησε, πληθὺν ἄπειρον, καὶ Ἄγγελοις κατέσμιξεν· ὅθεν Χριστὸς ἡμείψατο, αὐτὸν θείαις χάρισι, καὶ πρεσβευτὴν τῶν τιμώντων αὐτοῦ τὴν μνήμην ἀνέδειξε· διὸ νῦν εἰρήνην, ἰκετεύει δοῦναι πᾶσι, καὶ μέγα ἔλεος.

Στ.: Τίμιος ἐναντίον Κυρίου, ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου Αὐτοῦ.

Δένδρον, ἀειθαλὲς τοῖς πιστοῖς, πεφυτευμένον τῶν ὑδάτων ὡς γέγραπται, παράθου τὰς διεξόδους, καρποῦς τοὺς αὐτοῦ, ἐν καιροῖς τοῖς ἰδίοις παρεχόμενον, ἡμῖν καὶ γλυκαῖνον, τὰ τῶν ψυχῶν αἰσθητήρια, ἀπομαραῖνον, τῶν παθῶν τὰ νοσήματα, ἐκριζοῦν αὐτὰ, τῶν ψυχῶν θεία χάριτι· ὅθεν νῦν ἐκβοήσωμεν, παμμακάρ Αὐξέντιε, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἐν πίστει, ἐπιτελούντων τὴν μνήμην σου, μὴ παύση πρεσβεύων, τοῦ δοθῆναι τὴν εἰρήνην, καὶ μέγα ἔλεος.

Στ.: Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον, ἐν ταῖς ἐντολαῖς Αὐτοῦ θελήσει σφόδρα.

Φοῖνιξ, πεφυτευμένος αὐλαῖς, προφητικῶς ταῖς τοῦ Κυρίου σου Ὅσιε, ἀνθήσας καὶ ὡσεὶ κέδρος, ἐν τῷ Λιβάνῳ σαφῶς, πληθυνθεὶς τὴν Κύπρον κατεπλούτησας, αὐτῆς τὰς ἐρήμους, ὡς πόλεις μάκαρ ἀνέδειξας, καὶ μοναζόντων, συστημάτων ἐπλήρωσας,

καὶ ἐδίωξας, τῶν δαιμόνων τὰς φάλαγγας· ὅθεν Πάτερ
Αὐξέντιε, τὴν θείαν σου λάρνακα, τὴν τῶν λειψάνων
κυκλοῦντες, περιχαρῶς ἀσπαζόμεθα, ἐξ ἧς ἡμῖν
δίδου, ταῖς εὐχαῖς σου εὐρωστειάν, καὶ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Τῶν τῆδε ὑπερφρονήσας, τοῦ Κυρίου ἐραστής,
ἐγένου Πάτερ Αὐξέντιε· καὶ Χριστὸν ἐνστερνησάμενος,
κόσμον κατέλιπες, καὶ παρ' αὐτοῦ τὰ γέρα, ἀντάξια
τῶν σῶν πόνων εὐράμενος, τὸν χρυσὸν ὡς πηλὸν γὰρ
λελόγισαι, καὶ τοῖς συνεπομένοις σοι κραυγάζων
ἔλεγες· τὴν σάρκα νεκρώσωμεν ᾧ συστρατιῶταί μου,
τὸ γὰρ ταύτης φρόνημα, ἔχθρα εἰς Θεόν, ὡς Παῦλος
φησὶν ὁ μέγας Ἀπόστολος· ὅθεν καὶ ἡ θήκη τῶν
λειψάνων σου, εὐωδίαν πνευματικὴν ἀναπέμπουσα,
εὐωδιάζει τῶν πιστῶν τὰς διανοίας· διὸ Πάτερ Ὅσιε,
μὴ παύση πρεσβεύων πρὸς Κύριον, ὑπὲρ τῶν πίστει
καὶ πόθῳ τελούντων, τὴν θείαν καὶ πάνσεπτον
μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίου

Ἀνύμφευτε Παρθένε, ἡ τὸν Θεὸν ἀφράστως
συλλαβοῦσα σαρκί, Μήτηρ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου, σῶν
οἰκετῶν παρακλήσεις δέχου Πανάμωμε, ἡ πᾶσι
χορηγοῦσα καθαρισμὸν τῶν παισμάτων, νῦν τὰς
ἡμῶν ἰκεσίας προσδεχομένη, δυσώπει σωθῆναι
πάντας ἡμᾶς.

Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιον.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Χαίρει ἔχουσα ἢ Καρπασέων Κώμη λάρνακα τῶν
σῶν λειψάνων, παναοίδιμε πάτερ Αὐξέντιε. Ὡς γὰρ
ποτὲ πολεμίους κατήσχυνας, καὶ τῶν δαιμόνων τὸ
θράσος ἐνίκησας καὶ κατηύφρανας ἡμᾶς τοὺς πιστῶς
σοὶ κράζοντας, ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα
ἔλεος.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίου

Σὲ τὴν μεσιτεύσασαν τὴν σωτηρίαν τοῦ γένους ἡμῶν,
ἀνυμνοῦμεν Θεοτόκε Παρθένε· ἐν τῇ σαρκὶ γὰρ τῇ ἐκ
σοῦ προσληφθείση, ὁ Υἱός σου καὶ Θεὸς ἡμῶν τὸ διὰ
Σταυροῦ καταδεξάμενος πάθος, ἐλυτρώσατο ἡμᾶς, ἐκ
φθορᾶς ὡς φιλάνθρωπος.

Ἀπόλυσις.

ΟΡΘΡΟΣ

Μετὰ τὴν α' Στιχολογία,

Κάθισμα. Ἦχος α'. Τὸν τάφον Σου Σωτήρ.

Ὡς ἥλιος φαιδρός, ἢ ἅγια σου μνήμη, ἀνέτειλε νυνί,
καὶ ἐφαιδρυνε πάντας, πιστοὺς προσπελάζοντας, τῇ
σωρᾷ τῶν λειψάνων σου, Πάτερ Ὅσιε, ἀδιαλείπτως
ἀμείβων, χάριν ἔλεος, καὶ τῶν δεινῶν νῦν τὴν λύσιν,
εὐχαῖς σου πρὸς Κύριον.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίου.

Ἀνύμφευτε ἀγνή, Θεοτόκε Μαρία, ἢ μόνη τῶν
πιστῶν, προστασία καὶ σκέπη, κινδύνων καὶ θλίψεων,
καὶ δεινῶν περιστάσεων, πάντας λύτρωσαι, τοὺς ἐπὶ

Σοὶ τὰς ἐλπίδας, Κόρη ἔχοντας, καὶ τὰς ψυχὰς ἡμῶν
σῶσον, ταῖς θεαῖαις πρεσβείαις Σου.

*Μετὰ τὴν β' Στιχολογία,
Κάθισμα. Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.*

Ἵψοῦ διάνοιαν, ἄνω μετάρσιος, γηϊνης σχέσεως,
καταπεφρόνηκας, ἐν στενωτάτῳ καὶ σμικρῷ, ἄνθρω
συνθλιβόμενος, τήξας τὸ σαρκίον σου, προσευχαῖς τε
καὶ δάκρυσιν· ὅθεν καὶ ἡμείψατο, ὁ Χριστὸς σε
Αὐξέντιε, χωρίσμασιν αὐτοῦ, ἀθανάτοις, ὅπως αἰεὶ σὲ
δοξάζομεν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίου.

Ἀκατανόητον, καὶ ἀκατάληπτον, ὑπάρχει Δέσποινα,
θεοχαρίτωτε, τὸ πεπραγμένον ἐπὶ Σοί, φρικτὸν τοῦτο
μυστήριον· τὸν γὰρ ἀπερίγραπτον, συλλαβοῦσα
ἐκύησας, σάρκα περιθέμενον, ἐξ ἀχράντων αἱμάτων
Σου, Ὅν πάντοτε ἀγνή ὡς Υἱὸν Σου, δυσώπει τοῦ
σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

*Μετὰ τὸν Πολυέλεον.
Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.*

Ἐδεσμεύθης τῷ πόθῳ τῷ τοῦ Χριστοῦ, καὶ στρατόν
τε καὶ πλοῦτον καταλιπὼν, τῆς ἐνεγκαμένης σε,
μετανάστης γενόμενος, καὶ πρὸς Κύπρον ἔφθασας,
ἐρήμοις καὶ ὄρεσιν, φυγαδεύων ὡσπερ σαυτὸν
ἀπεμάκρυνας· ὅθεν Καρπασέων, οἱ χοροὶ
συνελθόντες, ἐν ὕμνοις γεραίρουσι, τὴν σεπτὴν σου
πανήγυριν, θεοφόρε Αὐξέντιε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ

Θεῶ, τῶν παισμάτων ἄφεισιν δωρήσασθαι, τοῖς ἑορτάζουσι πόθῳ τὴν ἅγιαν μνήμην σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίου.

Ἀσθενεῖα βαρεῖα περιπεσῶν, καὶ δεινῶς ἐν τοῖς πόνοις κατακαμφθεῖς, οὐ φέρω τὸ καύσωνα, τῆς δεινῆς ῥαθυμίας μου, ἀλλ' ὁ εἰδῶς ἐκάστου, σωτὴρ τὴν ἀσθένειαν, καὶ ὡς Πατὴρ παιδεύων, τοὺς γνώμη σοι παιίσαντας, Σὺ με ἐξανάστησον, δυνατὸς γὰρ ὑπάρχεις, ἰᾶσθαι νοσήματα, τῶν ψυχῶν καὶ σωμάτων ἡμῶν, ἵνα πάντοτε κράζωμεν· μεγάλα Σου τὰ ἔργα Σωτὴρ, καὶ φοβερὰ τὰ θαυμάσια, λύτρωσαι γὰρ πιστοὺς ἐξ ἀναγκῶν, ταῖς πρεσβεῖαις τῆς μόνης Θεόπαιδος.

Εἶτα, τὸ α' ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου.

Προκείμενον: *Τίμιος ἐναντίον Κυρίου, ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου Αὐτοῦ.*

Στ.: *Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον, ἐν ταῖς ἐντολαῖς Αὐτοῦ θελήσει σφόδρα.*

Εὐαγγέλιον ὀσιακόν.

Ὁ Ν' ψαλμός.

Δόξα: Ταῖς τοῦ Σοῦ Ὁσίου...

Καὶ νῦν: Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β'. Στ.: *Ἐλέησόν με ὁ Θεός...*

Ὅσιε Πάτερ, εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος τῶν κατορθωμάτων σου· διὸ ἐν τοῖς οὐρανοῖς εὗρες μισθὸν τῶν καμάτων σου, τῶν δαιμόνων ὄλεσας τὰς φάλαγγας, τῶν Ἀγγέλων ἔφθασας τὰ τάγματα, ὧν τὸν

βίον ἀμέμπτως ἐζήλωσας· παρρήσιαν ἔχων πρὸς Χριστὸν τὸν Θεόν, εἰρήνην αἴτησαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Εἶτα, οἱ Κανόνες· τῆς Θεοτόκου εἰς σι', καὶ τοῦ Ἁγίου εἰς η'.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου.

Ῥοδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἀρματηλάτην Φαραώ.

Ἄνω πρὸς μόνον τὸν ἐν τῇ φύσει πέλοντα, ἓνα Θεὸν τοῦ παντός, ἠτενικῶς ὄμμα, τὸ τῆς διανοίας μου, κάκειθεν ἐξαιτούμενος, λύσιν τῶν ἐγκλημάτων, καὶ φωτισμὸν μοι δωρήσασθαι, μέλψαι Αὐξεντίου πανήγυριν.

Μόνον Χριστὸν ἐπιποθῶν Αὐξέντιε, οὗ τὸν ζυγὸν τὸν Χριστόν, ἀναλαβὼν μάκαρ, ἀκλινῶς διώδευσας, καὶ νουνεχῶς διήνυσας, τὴν στενὴν ὄντως τρίβον, πρὸς πλατυσμὸν δέ σε φέρουσαν, εἰς τὰ τῶν Ἁγίων σκηνώματα.

Ἀνακαθάρας διανοίας ὄμματα, ταῖς ἐπαγρύπνοις εὐχαῖς, καὶ τὴν ἰλὴν πᾶσαν, ἀποτιναξάμενος, τῶν κοσμικῶν συγκύσεων, καὶ στρατείαν καὶ πλοῦτον, Αὐξέντιε καταλέλοιπας, καὶ Χριστοῦ κατ' ἶχνος ἐβάδισας.

Θεοτοκίου.

Θενίζει πᾶσαν ἀκοὴν καὶ ἔννοιαν, καὶ λογισμὸν ἐξετᾶ, τὸ τῆς ἀγνῆς θεῖον, καὶ φρικτὸν μυστήριον· ἐπεὶ γὰρ ὡς ἐδέξατο, τὴν φωνὴν τοῦ Ἀγγέλου, δίχα σπορᾶς ἀπεκύησας, λόγον τοῦ Πατρὸς τὸν ἀοίδιον.

Ὁδὴ γ'. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς.

Ὁ συναθροίσας νῦν ἡμᾶς, Αὐξέντιος ἐν τῇ κώμῃ τῇ μεγίστῃ, πρὸς φαιδρὰν πανδαισίαν, ἐν τῇ μνήμῃ τῇ αὐτοῦ, δοξολογοῦντες Κύριον, τὸν θαυμαστὸν Ἁγίοις, ἐν γῆ τοῖς τοῦτον δοξάσασι.

Σὺν τῇ ἀμάξῃ καὶ ἡμεῖς, ἀκολουθοῦντες ἐν κώμῃ, Καρπασέων τοῖς χοροῖς συνημμένοι, λιτανεύοντες θερμῶς, τὸν Ὅσιον Αὐξέντιον, ὅπως πρεσβείαις τούτου, ῥυσθίημεν τῶν κολάσεων.

Φωτὶ τῷ θείῳ παρεστῶς, ὡς ἔχων νῦν παρρήσιαν, καὶ πρὸς πρόσωπον ὁρᾶς τὴν Τριάδα, ἣν καὶ μέλπεις ἐκβοᾶν· Ἅγιος εἶ Φιλάνθρωπε, σῶσον τῇ Σῆ ἰσχυῖ, λαὸν καὶ ποιμνην Σὴν Δέσποτα.

Θεοτοκίου.

Ἐκ τῶν τῆς Ἄγαρ νῦν υἱῶν, ἐκλυτρωθῆναι τοὺς πίστει, προσεδρεύοντας τῷ θείῳ ναῶ Σου, καὶ πάντων συμφορῶν ἀπάλλαξον Μητρόθεε, ὡς παρρήσιαν ἔχεις, πρὸς τὸν Υἱὸν Σου καὶ Κύριον.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τὸν ὀπλίτην Κυρίου ἀνευφημήσωμεν, Ἀλαμάνης τὸ βλάστημα τὸ φαιδρότατον, ἐν ὑμνωδίαις οἱ πιστοὶ νῦν μακαρίσωμεν, τὸν καταλειψαντα στρατόν, καὶ κοσμικὴν ὑπεροχὴν, καὶ ἤρε τὸν τοῦ Σωτῆρος, Σταυρὸν ἐπ' ὤμων καὶ Τοῦτον, καθικετεύει σωθῆναι πάντας ἡμᾶς.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίου.

Τὸ ἐξαισίον θαῦμα τὸ τῆς συλλήψεως, καὶ ὁ ἄσπορος τόκος ὁ τῆς γεννήσεως, ἐν Σοὶ ἐγνώρισταὶ ἀγνή ἀειπάρθενε· καταπλήττει μου τὸν νοῦν, καὶ ἐξιστᾷ τὸν λογισμὸν, ἡ δόξα Σου Θεοτόκε, τοῖς πᾶσιν ἐφηπλουμένη, πρὸς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ῥδὴ δ'. Σὺ μου Χριστὲ Κύριος.

Ῥῦσαι δεινῶν καὶ συμφορῶν καὶ τῶν θλίψεων, τὴν σὴν ποιμνην Ὅσιε Αὐξέντιε· καὶ ἀποδίωξον νοητοὺς λύκους τε καὶ κύνας, τοὺς καταπίειν ἐθέλοντας· αὐτὴν μεγίστην ἔχεις, πρὸς Θεὸν παρρήσιαν, τὸν δυνάμενον σώζειν τὰ σύμπαντα.

Ἵνα ὑμνῶ καὶ πόθῳ ἀνακραυγάζω σοι, καρμοσύνως Ὅσιε Αὐξέντιε τῶν μοναστῶν, χαῖρε καλλονή, σὺ γὰρ τὰς ἐρήμους ἐπόλισας, Πάτερ Ὅσιε, καὶ πλήθη σωζομένων τῷ Χριστῷ προσηγάγω, λατρευσάντων πιστῶς τῷ Σωτῆρι Θεῷ.

Θεοτοκίου.

Σῶσον κάμει τὸν πίστει ἀνακραυγάζονται, Σοὶ τῇ μόνῃ μεγίστῃ μεσίτριᾳ, ἁμαρτανόντων πρὸς τὸν Θεόν· καὶ τὰ γραμματεῖα, τῶν μολυσμῶν μου ἐξάλειψον, Παρθένε Θεοτόκε, παρρήσιαν ὡς ἔχεις, καὶ γὰρ δύνασαι Μήτηρ ἀπείρανδρε.

Ῥδὴ ε'. Ἵνα τί με ἀπώσω.

Ὅλβος Πάτερ ἐδόθης, καὶ πνευματικὸν ἰατρεῖον Αὐξέντιε, τοῖς νοσοῦσιν ὥσπερ τὰς ἰάσεις ὡς νάματα

βρύεις γάρ, ἐκ των σῶν λειψάνων, καὶ εὐωδία
ἀναπέμπεις, τοῖς ἐν πίστει τιμῶσι τὴν μνήμην σου.

Νέαν ἔδειξας τρίβον, Πάτερ τοῖς νοσοῦσί σοι τὴν ἄνω
φέρουσαν, καὶ στρατείαν ὡσπερ, ἐπιζήμιον
καταλείπατε, καὶ τὸν κόσμον πάντα, καὶ τῷ Χριστῷ
προσκολληθέντες, παρ' αὐτοῦ τοὺς στεφάνους
ἐδέξασθε.

Συνὼν θείαις χωρίαις, καὶ συναυλιζόμενος Πάτερ
Αὐξέντιε, τοῦ Θεοῦ τὸ κάλλος, καθορῶν ἐποπτεύεις τὸ
ἄρρητον, ἡμῶν τῶν σῶν δούλων, ἐπιτελούντων τὴν σὴν
μνήμην, μνημονεύων μὴ παύση δεόμεθα.

Θεοτοκίον.

Κλίμαξ ἦν ἴδε πάλαι, Ἰακῶβ ὁ μέγιστος ἐν
Πατριάρχαις ἀγνή, ὑψουμένην ἄνω, ἀπὸ γῆς πρὸς
οὐράνια Δέσποινα, Σὺ ὑπάρχεις ὄντως, ὁ γὰρ Θεὸς ἐν
Σοὶ σκηνώσας, πρὸς ἡμᾶς καταβέβηκεν ἄκραντε.

Ῥδὴ σι'. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Ἡμέρα φωτειδῆς, ἡμῖν ἐπέστη ἡ μνήμη σου,
Αὐξέντιε φωτισμόν, ἡμῖν ἐπιπέμπουσα, τοῖς λειψάνοις
ψαύουσιν, ἀκλινῇ τῇ πίστει, τοῖς σοῖς Πάτερ ἱερώτατε.

Ναμάτων ζωοποιῶν, ἐμφορηθεὶς Πάτερ Ὅσιε,
καταγλυκαῖνον ἡμῶν, ψυχῶν αἰσθητήρια, τοῖς πόθῳ
προστρέχουσι, τῷ σεπτῷ λειψάνῳ, σοῦ ἀοίδιμε
Αὐξέντιε.

Ὁ Καρπασέων λαός, πανηγυρίζει φαιδρότατα,
συμπαριστάμενος νῦν, τῇ σορῷ τῶν θείων σου,

λειψάνων δεχόμενος, ἰαμάτων χάριν, παμμακάριστε
Αὐξέντιε.

Θεοτοκίου.

Σὺ μόνη τῶν ὑπὲρ νοῦν, κυοφορία Σου ἄκραντε, τὰ
διεστῶτα τὸ πρὶν, εἰς ἓν ἐπανήγαγες, καὶ γὰρ τὸν
ποιήσαντα, πάντα ὑπὲρ λόγον, καὶ διάνοιαν
γεγέννηκας.

Κουτάκιου. Ἦχος πλ. δ'. Τῇ ὑπερμάχῳ.

Τὸν ἐν στρατεία καὶ πολέμοις διαπρέψαντα, διὰ
Χριστὸν σμικρῷ σπηλαίῳ εἰσοικήσαντα, ὑμνωδίας τὸν
Αὐξέντιον δεῦτε πάντας, ἀναδήσωμεν, ὡς ἔχοντα
παρρησίαν καὶ πρεσβεύει πρὸς Χριστὸν τοῦ
λυτρωθῆναι ἡμᾶς, τοὺς κραυγάζοντας· χαίροις Πάτερ
Αὐξέντιε.

Ὁ Οἶκος.

Ἄνθρωπος μὲν τῇ φύσει, Ἄγγελος δὲ τοῖς τρόποις,
ἐφάνης ὡς Αὐξέντιε μάκαρ· τῆς γὰρ σαρκὸς τὰ πάθη
νεκρώσας, καὶ τὰς ἡδονὰς καταπτύσας, ὑπέταξας τὸ
χεῖρον τῷ κρείττονι, ἔξω σαρκὸς ἔτι ζῶν διετέλεις·
διόπερ καὶ ἡμεῖς σοὶ βοῶμεν·

Χαίροις, Ἀλαμανίας ὁ βλαστὸς καὶ τὸ ἄνθος·
χαίροις, ὁ ἐν γῆ πολιτεύων ὡς ἄσαρκος.

Χαίροις, στρατιῶν ὁ κοσμήτωρ καὶ πρόβολος·
χαίροις, πολεμίων νικήσας θρασύτητα.

Χαίροις, ὅτι ἀπονέκρωσας τὸν ἀρχαῖον πτερνιστήν·

χαίροις, ὅτι Κύπρον ὤκησας ἵνα λάβῃς κατ' ἐχθρῶν.

Χαίροις, συστρατιώτας τῷ Χριστῷ προσηγάγω·

καίροις, τῶν σωζομένων πλήθη πάμπολλα δείξας.
Χαίροις, Ἀγγέλοις νῦν συναρίθμιος·
καίροις, τῶν ἁγίων χοροῖς ἀγαλλόμενος.
Χαίροις ὁ τὴν Τριάδα καθαρῶς ἐποπτεύων·
καίροις, ἀδιαλείπτως ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύεις.
Χαίροις, Πάτερ Αὐξέντιε.

Συναξάριον.

*Τῇ ΚΗ' τοῦ αὐτοῦ Μηνός, Μνήμη τοῦ Ὁσίου
Ἀύξεντιου τοῦ ἐν Κύπρῳ, τοῦ Ἀλαμάνου.*

*Τὸν Αὐξέντιον ἐπαίνοισι τοῖς μεγίστοις,
ἐπαιῶ ἀξήσαντα, τάλαντος θεῖου.*

Ὀγδοάτη ἀμφ' εἰκάδι, Αὐξέντιος πρὸς πόλου ἤρθη.

Ῥδὴ ζ'. Θεοῦ συγκατάβασις.

Ἐν Κύπρῳ ἐμάκρυνας, τῶν φίλων πάντων
ἐπιλαθόμενος, ἔτι δὲ γεννητόρων, καὶ τὴν στρατείαν
καὶ πλοῦτον ἐπίκηρον, καὶ τὴν πενίαν ἠσπάσω, καὶ
ἔμελπες· εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Νεῦσον ταῖς δεήσεσιν, ἡμῶν τῶν πίστει
ἀνακυκλούντων, τὴν σὴν πανσεβάσμιον θήκην, τῶν
σῶν λειψάνων Πάτερ Αὐξέντιε, καὶ τῶν δεινῶν σοὺς
ικέτας ἐκλύτρωσαι, ἵνα βοῶμεν πιστῶς· ὁ τῶν
Πατέρων Θεός.

Μειζόνων ἠξίωσας τῶν χαρισμάτων Πάτερ τοῦ
Πνεύματος, πρὸς Χριστὸν γὰρ παμμακάρο, τὸν νοῦν
καθάρως καὶ τὴν διάνοιαν, καὶ σὺν Ἀγγέλοις βοᾷς
ἀγαλλόμενος· εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίου.

Εὐρύχωρον σκήνωμα, τοῦ Λόγου μόνη τὸν Ποιητὴν τοῦ παντός, συλλαβοῦσα ἐν μήτρα, μὴ λυμανθείσης τῆς παρθενίας τῆς Σῆς· διὸ καὶ καίρε βοῶ Σοι πανύμνητε· εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ῥδὴ η' . Ἐπταπλασίως κάμινος.

Ἴδου ἡμῖν ἐφέστηκεν, ἡ σὴ μνήμη Αὐξέντιε, ὡς φωτοφανῆς τῆς εὐσεβείας ἥλιος, ἀκτίνας ἐκπέμπουσα, τὰς τῶν θαυμάτων Πάτερ τῶν σῶν καὶ καταφωτίζει, τοὺς πιστῶς μελωδοῦντας· λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ζῶν κἂν νεκρὸς λελόγισαι, τῇ ἀμάξῃ φερόμενος, ἔστησας αὐτῆς καὶ τῶν βοῶν τὴν κίνησιν, παμμάκαρ Αὐξέντιε, τὸ τοῖς ὀρῶσι θαῦμα φρικτὸν· ὅθεν μετὰ φόβου καὶ χαρᾶς ἀνεβόων· οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ ταῖς ἀϋλοῖς τάξεσιν αὐλιζόμενος ἔνδοξε, καὶ τὸ ὀρεκτὸν καὶ ἐφετὸν ἀκρότατον, παμμάκαρ ἀπήλαυσας, καὶ σὺν Ἀγγέλοις τούτου τρυφᾶς, πρέσβευε καὶ νῦν ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἐν πίστει τελούντων σου τὴν μνήμην, τὴν σεπτὴν καὶ φωσφόρον, Αὐξέντιε τρισμάκαρ, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίου.

Νόσος δεινὴ κατέχει με, ῥαθυμίας πανάχραντε, τῶν ἀνομιῶν μου, ταῖς σειρᾶς σφιγκόμενος, οὐκ ἔχω τί πράξασθαι, ἢ ποῦ προσφύγω πλὴν Σου ἀγνή, λύτρωσαι τῆς τούτων ἀθυμίας με ὅπως, βοῶσί Σοι

εὐχαρίστως, τὸ καῖρε τοῦ Ἀγγέλου, καῖρε
δεδοξασμένη, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁδὴ θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Ἰδὼν σου τῆς καρδίας τὸ καθαρὸν, ὁ εἰδὼς τῶν
βροτῶν τὰ νοήματα, Χριστὸς σοφὴ, καὶ στρατείας
ἤρπασέ σε τῆς πρὶν, καὶ κοινωνὸν ἀνέδειξε, δόξης
θείας μάκαρ καὶ φωτισμοῦ, καὶ νῦν καθικετεύεις,
ὑπὲρ ἡμῶν τῶν πίστει, τιμώντων Πάτερ τὴν σὴν
πανήγυριν.

Κοσμήσας τῆς ψυχῆς σου τὸ εὐγενές, καὶ δακρύων
κρουνοῖς κατεμάρανας, τὰς τῶν παθῶν, ἄκανθας
Αὐξέντιε καὶ σοφός, ἐγένου μεγαλέμπορος, τὸν γὰρ
Μαργαρίτην τὸν νοητὸν, εὐρὼν Χριστὸν, καὶ τούτου
πρὸς τρίβους ὠδηγήθης, καὶ νῦν ἡμῶν Πάτερ
μνημόνευε.

Πλουσίως περιέλαμψας τῷ φωτί, τῆς ἀγίας
μπαμμάκαρ Αὐξέντιε, φωτοειδῶς περιπολευούσης τὸ
τρισσὸν φῶς, καὶ δεχόμενος χάριτι, τὰς τῆς θεοπτίας
φωτοβολάς· μὴ παύση ἱκετεύων, ἀφέσεως
πταισμάτων, ἀξιωθῆναι τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Θεοτοκίου.

Ἦνίκα ἔλθης κρίναι πᾶσαν τὴν γῆν, καὶ σαλπίζει ὁ
μέγας Ἀρχάγγελος, καὶ ποταμὸς, ὑπερεκχυθήσεται
τοῦ πυρός, τότε Χριστέ με σύνταον, δεξιοῖς προβάτοις
καὶ ἐξελοῦ, μερίδος τῶν ἐρίφων, προβάλλομαί Σε
πρέσβυν, τὴν Σε τεκοῦσαν ἀειπάρθενον.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Ὁ ἐν πολέμοις πρότερον, καὶ στρατεία σχολάζων, Αὐξέντιος ὁ μέγιστος, Ἀλαμάνων τὸ θράσος, τὸν ἀσκητὴν ἐφάμιλλος, ἠγωνίσθη γενναίως, τοῦ διαβόλου ἔλυσε πᾶσαν τὴν τυραννίδα, καὶ τῆς Τριάδος γέγονε, μὴ ἴσθης ἀξιολέκτης, ὁ καὶ νῦν παριστάμενος, πρεσβεύει ὑπὲρ πάντων.

Θεοτοκίου.

Τὸ χαῖρέ Σοι ὁ Ἄγγελος, προσεφώνει Παρθένε, τὸν τοῦ Ὑψίστου λέγων Σοι· Υἱὸν τέξεις ἀσπόρως, καὶ παρθενίαν καὶ τόκον, εἰς ἓν συνάψεις προσφόρως· ὅθεν πᾶσα δόξα γεραίρει καὶ μακαρίζει, καὶ τὸν Υἱόν, τὸν ἐκ Σοῦ τεχθέντα ἀνερμηνεύτως, ὑμνολογεῖ ὡς ῥύστην τε, καὶ Σωτῆρα τοῦ κόσμου.

Αἶνοι. Ἦχος πλ. δ'. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ὡ τῆς ὑπὲρ νοῦν ἀσκήσεως, τοῦ Αὐξεντίου καὶ γάρ, ὅστις ἄσαρκος γέγονε, προσευχαῖς καὶ δάκρυσι, καὶ νηστεία ἠλόγησε, κακίαν κόσμου, πᾶσαν τερπνότητα, Θεοῦ τὴν δόξαν, ἐνοπριζόμενος, ὃ καὶ παρίστασαι, πρέσβυς ἀκατάπαυστος καὶ πρὸς Χριστόν, πάντοτε δεόμενος, τοῦ οἰκτειρῆσαι ἡμᾶς. *(Δίς)*

Δεῦτε, εὐφημῆσαι σπεύσωμεν, οἱ ἀθροισθέντες πιστῶς, Αὐξεντίου πανήγυριν, ἀσκητῶν τὸ καύχημα, καὶ Ὁσίων ἀγλάϊσμα, καὶ τῶν κωμῆτων, μέγιστον ἔρεισμα, καὶ Καρπασέων, τὸν ἀντιλήπτορα, δράμωμεν ἅπαντες, πιστῶς καὶ βοήσωμεν, ταῖς σαῖς εὐχαῖς, πρέσβευε πρὸς Κύριον, οἰκτειρηθῆναι ἡμᾶς.

Θαῦμα, τοῖς ὄρεσι πρόκειται, ἢ τῶν λειψάνων σωρός, τοῦ Ὁσίου καὶ βλύζει γάρ, κρουνιδὸν ἰάματα, τοῖς νοσοῦσι καὶ δαίμονας, ἀποδιώκει, καὶ τούτων φάλαγγας, καὶ καταπαύει, πᾶσαν δυσχέρειαν, ᾧ νῦν βοήσωμεν· Ἄγιε Αὐξέντιε, πάντων ἡμῶν, μέμνησο πρὸς Κύριον, τοῦ ἐλεῆσαι ἡμᾶς.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Ὅσιε Πάτερ, τῆς εὐαγγελικῆς φωνῆς ἀκήκοας, ἐπικαλούσης σε καὶ κόσμον ἐβδελύξω, εἰς οὐδὲν λογισάμενος ἅπαντα, στρατείαν, πλοῦτον καὶ τρυφήν τὴν ἐνήδονον, ζωὴν ὡς μοχθηρὰν κατέρριψας, φυγαδεύων σεαυτὸν, τούτων πάντων κατεμάκρυνας, ἵνα αὐξήσης τῆς ψυχῆς σου τὰ χαρίσματα, Αὐξέντιε παμμακάριστε, κατάλληλον τῇ κλήσει, καὶ τὸν τρόπον ἐνδειξάμενος· ὅθεν συναγαλλόμενος ταῖς οὐρανίαις χοροστασίαις, καὶ τῇ Τριάδι παρεστῶς, μνεῖαις ὑπὲρ ἡμῶν τῶν πιστῶς ἐπιτελούντων τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σου.

Θεοτοκίου

Ναὸς καὶ πύλη ὑπάρχεις, παλάτιον καὶ θρόνος τοῦ Βασιλέως, Παρθένε πάνσεμνε, δι' ἧς ὁ λυτρωτὴς μου Χριστὸς ὁ Κύριος, τοῖς ἐν σκότει καθεύδουσιν ἐπέφανεν, Ἥλιος ὑπάρχων δικαιοσύνης, φωτίσαι θέλων οὓς ἔπλασε, κατ' εἰκόνα ἰδίαν χειρὶ τῇ ἑαυτοῦ. Διὸ Πανύμνητε, ὡς μητρικὴν παρρησίαν πρὸς αὐτὸν κεκτημένη, ἀδιαλείπτως πρέσβευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δοξολογία Μεγάλη καὶ Ἀπόλυσις.

